

TATAI –

TÓVÁROSI

HARANGSZÓ

A GYÜLEKEZET ÜNNEPI ÉRTESÍTŐJE

Alapítva: 1995. Megújítva: 2004.

XVIII. évfolyam 1. sz. – 2022. Húsvét

Csak ez az élet van?

„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül...”

(1. Korinthusi levél 15. rész 19-20. verse)

Betegség. COVID'19. Halál. Háború. Menekülés. Bizonytalanság. Félelem. Ezek a szavak az életünk kísérői lettek az elmúlt 3 évben, egy hónapban. Nem terveztük, nem szerettük volna, sőt, hogyha bárkit megkérdeztek volna előre, hogy mit szólna mindehhez, akkor azt mondta volna, hogy ezeket biztosan nem akarjuk. Mégis itt van mindez mivelünk...

Amikor elkezdődött a világjárvány, akkor arról beszélgettünk, hogy mennyire erős a félelem az emberekben. Most, amikor elkezdődött a háború, akkor arról beszélgettem sokakkal, hogy mennyire erős a félelem az emberekben. Félünk. De mitől? Haláltól, fájdalomtól, nyomorúságtól. Ez a legrosszabb, ami történhet velünk.

Tényleg? Ez a legrosszabb? Akkor igen, hogyha „csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban”. Ha azt gondoljuk, hogy neki nincsen hatalma arra, hogy minket átvigyen az örök életre. Ha azt érezzük, hogyha véget ér a földi életünk, akkor mindennek vége van. Ha azt hisszük, hogy a földi élet jelenti a teljességet. Ha nem látunk mást, ha nem veszünk észre mást, mint a hús-vér valóságot, mint a megfoghatót, mint azt, ami szemmel láthatóan vesz körül minket.

Pál apostol szavaival élve, aki csak ebben az életben reménykedik a Krisztusban, az minden embernél nyomorultabb. Szánalomra méltó. Aki Krisztust csak úgy képzei el, mint aki a földi élet kísérője, az pontosan olyan, mint akit megszánunk, mert olyan kilátástalan helyzetben van. A Krisztusban csak földi reménységet látó ember olyan, mint aki lélegeztetőgépen van, és nem valószínű, hogy valaha is lekerül onnan. Vagy olyan, mint az az ember, akinek az otthonát szétbombázták, és minden segítség nélkül, piszkosan, koszosan próbál mégis megtalálni valamit, vagy éppen valakit a romok között. Vagy olyan, mint az a beteg, aki visszautasította a műtétet, ami megmenthette volna az életét, és vár a halálára. A szánalomra méltó ember olyan, hogy mindenképpen külső segítségre van szüksége, olyan, aki nem tudja saját maga az életét előre vinni és megoldani. Vagyis az olyan ember, aki ismeri Jézus Krisztust, de nem akarja elfogadni azt, hogy van feltámadás, és van örök élet, az minden embernél rosszabb állapotban van. A haldoklónál is, a szenvedőnél is, a nyomorúságos helyzetben lévő embernél is rosszabb állapotban van. „Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk”.

Több, mint 2 évtizeddel ezelőtt jártam az idősek otthonában, és egy 94 éves, idős nénivel beszélgettem. Elmesélte, hogy ő minden vasárnap templomba járt. Elmesélte, hogy mennyire fontos

számára a hit. Elmesélte, hogy mind ő, mind a férje mennyire kiváló reformátusok voltak. De elmondta azt is, hogy ő nem hiszi a feltámadást. Annyira megdöbbentett ez a mondat, hogy csak annyit tudtam elmotyogni, hogy pedig fontos a feltámadás. Micsoda nyomorult élet! A halála előtt néhány hónappal, vagy legjobb esetben is néhány évvel kimondta valaki, hogy nem hiszi a feltámadást. Ezzel együtt pedig kimondta azt is, hogy nem hiszi Jézus Krisztus hatalmát az örök életre nézve. Aki legalább százszor hallotta a húsvéti történetet az élete során a templomban, és hallott róla igehirdetést. Aki legalább 500 alkalommal elmondta az Apostoli Hitvallást, és abban azt a részt is, hogy hiszem „a test feltámadását és az örök életet”. Aki kimondta, hogy mennyire fontos neki a református hitvallás, és ezzel elmondta, hogy fontos neki a Heidelbergi Káté mondata is, hogy „mind életemben, **mind halálomban** nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok”. Mindezzel együtt nem hitte a feltámadást. Micsoda szánalmas élet!

Nem szépítek. Minden ember ennyire nyomorult, ennyire szánalmas, aki Krisztusról azt gondolja, hogy a földi életre képes csupán segítséget adni.

De „Krisztus feltámadt a halottak közül”.

Ez pedig azt jelenti, hogy Nála nincsen semmi, ami lezárt és befejezett. Ahogyan nem volt a sírja sem lezárt és végleges. Krisztus feltámadt! Krisztus él, és jelenlétével segíti a földi életünket, és segíti a lelkünket. Krisztus él, és minden napon mellettünk áll. Krisztus él, és adja nekünk szeretetéből az örök életet. Adja akkor is, hogyha világjárvány van. Adja akkor is, hogyha háború van. Adja minden egyes élethelyzetben. Nincsen olyan mélység, nincsen olyan kilátástalan helyzet, ahonnan Krisztus ne tudna minket az örök életre átemelni.

A feltámadásba vetett hit erről szól. „Krisztus feltámadt a halottak közül”. Krisztus él örökké, és ebbe az öröklétbe fogad be minket is, akik hiszünk Őbenne. Amikor pedig kimondom, hogy „hiszem a test feltámadását és az örök életet”, akkor kimondom, hogy Krisztussal együtt nincsen nyomorúság, és nincsen félelem. Nincsen halál, és nincsen betegség. Nincsen világjárvány, és nincsen háború. Nincsen semmi, ami elszakíthatna Isten jóságától, szeretetétől, örök lényétől.

Csak ez az élet van? Hitem szerint biztosan nem. Nekem van egy másik is, egy örökkétartó, amelyben Krisztussal lehetek együtt. És Neked csak ez az életed van?

Dr. Szabó Előd lelkipásztor

Ünnepi istentiszteletek

Tóvárosi Kistemplom (Somogyi B. u. 5.)

Április 15. Nagypéntek: 09.00 (úrvacsora)
 Április 17. Húsvétvasárnap: 09.00 (úrvacsora)
 Április 18. Húsvéthétfő: 09.00

Tata, Református Templom (Kocsi u. 15.)

Április 15. Nagypéntek: 10.00 (úrvacsora)
 Április 17. Húsvétvasárnap: 10.00 (úrvacsora)
 Április 18. Húsvéthétfő: 10.00 (úrvacsora)

„Isten szíven megpihenve...” (395. dicséret 1. verse)

Interjú Katona Elek tiszteletbeli presbiterrel, aki 2020-2021 telén kapta el a koronavírust. Egy baráti hangulatú beszélgetésben számolt be betegségéről, nehézségeiről és a megélt örömeiről is. Istené legyen a dicsőség az elhangzottakért!

– Kedves Elek! Röviden el tudnád mesélni, mi történt veled? Hogyan betegedtél meg? Meddig voltál kórházban?

– Nehéz visszaemlékezni, napra pontosan most sem tudnám elmondani. Az biztos, hogy 2020. december 26-án már kevésbé éreztem jól magam és a rosszullét annyira súlyossá vált, hogy még aznap este bekerültem Tatabányára a Szent Borbála Kórházba. Ott a teszt kimutatta, hogy koronavírus fertőzésem van és napokig bent tartottak. Ekkor azonban még csak rövidebb időt voltam kórházban. Január elején haza is mehettem. Majd egy hét múlva már vissza kellett mennem. Ekkor jött a nehezebb része a fertőzésnek. Az ágyból nem volt szabad felkelnem, a gyomromra is ráment a betegség. Mivel cukros vagyok – ami ez idő alatt nagyon magas értékeket mutatott – különösen is sok gyógyszert kellett bevennem, nagyon rossz állapotban voltam. Hetekig lélegeztetőgépek segítettek, de ez a része még ma is homályos, pontosan mi is történt velem. Összefoglalva közel három hónapot töltöttem a kórházban és még legalább ennyi idő volt, amíg otthon a lábadozás során összeszedtem magam és visszanyertem a súlyomat, erőmet, bár még ma sem vagyok 100%-os állapotban.

– Milyen érzések vannak benned, ha visszagondolsz erre az időszakra?

– Hála! Hála azért, hogy életben maradhattam, hogy nem maradtam egyedül. Folyamatosan éreztem a támogatást. Tudtam, hogy a családom, gyülekezetem lélekben mellettem van, még ha fizikailag csak is a leterhelt nővérek lehettek velem. Mégis elsősorban Istennek vagyok hálás, mert lehetőséget adott arra, hogy még visszajöjjek a szeretteim közé. Sokan haltak úgy meg mellettem a kórteremben, hogy egyik pillanatról a másikra hagyták itt az élők világát. Nem volt lehetőségük elbúcsúzni szeretteiktől. Én arra kértem a Jóistent, hogy még láthassam a családomat. Megadta ezt nekem, ezért pedig végtelenül hálás vagyok.

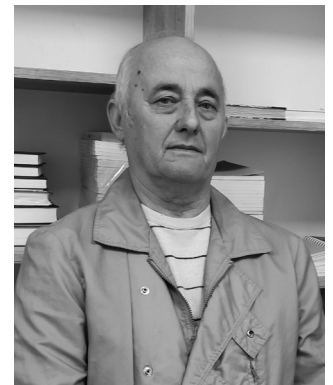
– Miben változott Istennel a kapcsolatod?

– Megerősödött a hitem. Eddig is hívő embernek gondoltam magam, hűséges gyülekezeti tagnak, bár bűnös ember is vagyok, tudom. Ha bűneimre gondolok, megérdemeltem a betegséget, sőt még rosszabbat is, de a kórházban folyamatosan imádkoztam, ott volt velem a Bibliám és naponta olvastam, merítettem belőle erőt.

Valamint énekeltem, dúdoltam magamban az énekeket. Egy különösen is fontossá vált, a 395. dicséret – „Isten szíven megpihenve” kezdettel. Ez az ének össze is foglalja azt, mi történt velem: Megpihentem 3 hónapra Isten szíven, hogy onnan visszatérve újra a szeretteimmel lehessenek.

– Mit formált át ez az időszak? Miben változott meg az életed?

– Máshogy gondolkodok az életről, az egészségről, a kapcsolataimról. Három hónap hosszú idő. Amikor hazamentem a kórházból – saját felelősségemre – akkor sokat tudtam pihenni, gondolkodni. Szükségem volt a segítségre, mert magamtól még nem tudtam ellátni magam. Feleségem a munkája mellett is gondomat viselte. Talán a fiammal változott meg a kapcsolatom leginkább, vele sokkal több időt töltöttem ennek hatására együtt, folyamatosan látogatott és erősített mind fizikailag, mind lelkileg. A lényeg azonban nem változott, amint már erőre kaptam a lábam, az első utam a Tóvárosi Kistemplomba vezetett. Itt újra találkozhattam a testvérekkel és együtt tudtunk hálát adni Istennek a gyógyulásért, a meghallgatott imádságokért!

Schvalm Rózsa: Ébredj lélek

Ébredj lélek új örömeire húsvét reggelén,
 sötétség hatalmán úrrá lett a fény.

Nem rejt a sír mélysége, a Megváltó él,
 újjászületett az élet, s benne a remény.

E szent öröm gyújtson lángot ma is szívünkben,
 ragyogja be fényével, teljes életünket.

Van élet a halál után, aki hitben él,
 léte már e földön, boldog újjászületés.

Anyakönyvet lapozgatva

A keresztség sákramentumában részesült:

2021. december 5. Szabó Lehel
2021. december 5. Baksa Dóra Luca
2021. december 5. Holczweber Tamara
2021. december 12. Palásti Zsófi
2021. december 12. Amador Áron
2022. január 2. Nágel Zille
2022. január 9. Lakatos Williams Ödön
2022. február 27. Dobler Aina Zoé
2022. március 13. Jerabek Kinga
2022. március 13. Végh Marcell
2022. március 13. Végh Milán

Konfirmációi fogadalmat tett:

2021. december 5. Holczweber Tamara

Akikért a harang szólt...

2021. dec. 11. Miasnikov Iván Miklós (77 éves)
2021. dec. 16. Kun Zsigmond (76 éves)
2021. dec. 17. Molnár Mihály (76 éves)
2021. dec. 22. Terenyné Ritter Margit (70 éves)
2022. jan. 10. özv. Süveg Istvánné Nap Erzsébet (95 éves)
2022. jan. 10. Barassó Lajosné Rác Klára (80 éves)
2022. jan. 11. Halász Emőke (60 éves)
2022. febr. 2. Bács László (91 éves)
2022. febr. 16. Sütő László (54 éves)
2022. febr. 17. Németh István (87 éves)
2022. febr. 21. Pető Zsigmondné Halmarszky Ilona (95 éves)
2022. márc. 1. Farkasdi László (80 éves)
2022. márc. 3. özv. Kopasz Lászlóné Basics Gyöngyike (87 éves)
2022. márc. 3. özv. Farkas Miklósné Laczi Irén (87 éves)
2022. márc. 4. Mészáros Andrásné Zsebő Ilona (75 éves)
2022. márc. 4. Schaub Ervin (elhunyt magzat)
2022. márc. 5. Fábián Dénes (77 éves)

*Isten vigasztalása legyen elhunyt testvéreink
itt maradt gyászoló szeretteivel!*

Feltámadás és hit

„Krisztus feltámadása a mi boldog feltámadásunknak záloga” (Heidelbergi Káté, 45. kérdés-felelet)

1664. május 18-án a régi debreceni „Szent András” templomban Komáromi Csipkés György, (1628-1678) az eklésia pásztorja „A halottaknak feltámadásáról” a harmadik prédikációját mondta.

1658. július 7-től kezdődően hosszú igehirdetés sorozatot tartott a város prédikátora a református hit fő igazságairól. Az utolsó igehirdetés dátuma: 1664. december 14. Végül a 241 prédikáció egy 800 oldalas kötetben jelent meg 1666-ben Nagyszebenben. A könyv címe: Igaz hit, azaz oly CCXLI magyar prédikációk... A hosszabb idézet a CCXXXII. igehirdetésből való, a 753. és következő lapokról.

Az igehirdetés alapigéjét az I. Korinthus 15,19. versében olvassuk: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embereknél nyomorultabbak vagyunk”.

„A feltámadás a természet világából, a romlott elmének agyaskodásából meg nem bizonyíthatatik.

Mert a feltámadás Isten hatalmán és akaratán fundálódik (=alapul), amelyről a Szentírás tanít.

A feltámadás az egész teremtett természetnek minden erejét és tehetségét felülmúlja. Olyan erő kíváncsít erre, mint a teremtésre, mert mintegy újonnan való teremtés ez”.

Olvassuk tovább a „modern világ” (?) gondolatait:

„Te, keresztyén ember, midőn a feltámadás jut eszedbe, akármit mondjon vagy sugalljon a vakoskodó, és sokszor csak orrodig sem látó elméd, ne engedj neki, és higgyed a feltámadást.

Ha ezt mondja elméd, hogyan támadhatna fel emez ember, ha megégették, csontja hamuvá lett, s a szél elfújta százezer felé. Lám emez a vadak tépték szét, s a madarak eddegélték meg. Lám emez a vízbe holt, és a halak emésztették meg. Mondd ezt: meglehet

Istentől, ki semmiből teremtette a világot, földből Ádámot, csontból Évát, - mindenható ő és mindentudó. Tudja, kinek-kinek teste hová lesz, összealkothatja, amikor akarja. Ezt valljad állhatatosan, minden ellenségeid ellen, hogy az istenteleneknél nyomorultabb ne légy. Vigasztald magadat ezzel minden állapotodban”.

Figyeljünk a vigasztalás és a biztatás szavaira:

„1. Életedben – ha külső békesség és örömed nincs is, a lelkedben örülj Dáviddal: 'örül a szívem, és ujjong a lelkem, a testem is biztonságban van, mert nem hagyysz engem a holtak hazájában' – (Zsoltárok 16,9).

2. Minden nyomorúságodban találj enyhülést ezzel.

3. Szeretteidnek a halálakor csendesedjél, és felettébb ne bánkódjál, - mint a többiek, akiknek nincsen reménységük (1 Thesszalonika 4,13-14).

4. Életedet Istennek szenteljed.

5. Ha Istennek tetszéséből nyomorúságot, sőt halált is kell látnod az igaz hitért, vallásért, kész légy. Meri feltámadásodat hiszed az örök életre”.

A feltámadott Jézus Krisztusba vetett hit nem „óvodai hittananyag”. A „testünknek feltámadásáról” szóló, az Apostoli hitvallásban megvallott hitünk nem „tejnek itala”, hanem „kemény eledel” (1 Korinthus 3,2).

Minden húsvéti istentisztelet, minden vasárnapi istentisztelet és minden imádság segít abban, „hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához, - hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra. (Filippi 3,10-11).

Dr. Márkus Mihály
nyugalmazott püspök-lelkipásztor

Elhurcolt és elfeledett gyerekek

Nem olyan messze tőlünk február 24-e óta háború van. Amikor arról hallunk, hogy családoknak kell menekülni, hogy 19-20 éves fiatalok halnak meg, akkor különösen is felerősödik a II. világháború emléke. A német megszállást követően ugyanis Magyarország már nem dönthetett saját sorsát illetően önállóan. Hiába tudták a vezetők, a hadvezérek, hogy ez a háború elveszett, mégis úgy döntöttek, hogy egy utolsó erőgyűjtéssel visszaverik a támadásokat. Ehhez azonban nem a megszokott utat választották. Nem harcedzett férfiakat gyűjtöttek össze, nem erejük teljében lévő katonákat toboroztak, hanem fiúkat hívtak be, hogy aztán kiképezve őket, ők harcoljanak az amerikai, francia, angol, szovjet katonákkal szemben. Többeket hurcoltak el Tatáról is, Kiss József Gyula, gyülekezetünk tiszteletbeli gondnoka is a Németországba szállítottak között volt. Légiriadókat, géppuska sortűzeket, nélkülözést, hideget kellett átélniük. Az alábbiakban egy cikket közlünk, amely az 1945 elején elhurcolt leventékről szól. Kovács Ferenc köbölküti lakos írta. Megjelent a Népszabadságban 2004. december 7-én.

„Ezen a napon hatvan évvel ezelőtt, 1944. december 7-én Szálasi Ferenc magyar nyilasvezér Hitlernél tett látogatása során ígéretet tett arra, hogy két héten belül százezer harc képes magyar fiatalot bocsát a német hadsereg rendelkezésére.

Ennek alapján azonnal nekiláttak a még német megszállás alatt lévő Dunántúlon és Felvidéken a 14-15 éves fiúk, leventék összegyűjtéséhez. Összesen 110 ezer gyereket szedtek össze (több helységről, például a Révkomáromhoz közeli Hetényből még lányokat is), és elhurcolták őket erőszakkal Németországba, ahol az SS alakulataihoz beosztva főleg légvédelmi tüzéreként kívántak belőlük kiképezni. Barbár, értelmetlen és embertelen cselekedet volt. A világháború már a végéhez közeledett. Ki gondolhatta, hogy éppen ez a szerencsétlen gyereksereg volna képes Németország végétét föltartóztatni?

A mi környékünkön, Esztergommal szemben, a Duna bal partján némi késéssel indult az „akció”. Ugyanis ide 1945. január 6-án megérkezett a szovjet hadsereg, amelyet a németek csak február 18-án tudtak a Garamhoz visszaszorítani egy erős páncélos rohammal. Ezután azonban itt is összeszedték Köbölkútról, Párkányból, Muzsláról, Ebedről, Nánáról és több más faluból is a 14-15 éves fiúkat. Tehervagonokban, viszontagságos út után érkeztek meg a Kassel mellett található rotwesteni repülőtérre, ahol egy fekete egyenruhás SS hadosztályhoz sorolva belőlünk is légvédelmi tüzéreként szándékoztak kiképezni.

Ez a képzés azonban már nem fejeződött be. Az amerikaiak elől menekülő németek magukkal hurcoltak minket is. A Németországba kényszerített 110 ezer szerencsétlen magyar gyerek közül majd 15 ezer ottveszett. A 48 köbölküti gyerek közül 12.

Csak egy órát idéznék föl a menekülés sok hasonló órája közül: Rotwestenből eljövot, majd 100 kilométeres gyaloglás után vonatra raktak bennünket. Altenburg vasútállomásán voltunk azon a délutánon, amikor több tucat amerikai vadászbombázó támadta meg az állomást. Az állomás altt keresztben egy hosszú, néhány helyen megszakított alagút húzódott. Rengetegen az alá futottak. Az egyik nyílásba egy

bomba esett, az odamenekült sok száz ember mind meghalt. Köztük a 14 éves köbölküti Tégen Imre barátom is. Mi a Barusz testvérekkel csak az alagút bejáratát értük el, így a légnyomás kifűjt onnan bennünket. Azonkívül, hogy két hétre szinte megsüketültünk, más bajunk nem esett. Tégen Laci, Imre testvére a vagonok közt álló bádogkalyibába bűjt a légítámadás elől. A bódét Lacival együtt szitává lötték a repülő. Másik diáktársam, Bircsák Pityu egy vagon alá bűjt. A közelében becsapódó bomba robbanásától felrepült kő fenéken találta. Ettől megrémült, kiugrott a vagon alól, és a sűrű bombarobbanások között a gyilkos géppuskatűzben vagy fél kilométert rohant valahová, maga sem tudta, hogy hova. A két Tégen fiút a szülők a háború után megtalálták a helyi temetőben, és hazahozták őket Köbölkútra. Csak ebben az egy órában, amit földézttem, majd félszáz fiú vesztette életét. Az életben maradt gyerekek a háború végeztével hosszú hónapok, sokan csak néhány év múlva kerültek haza, testileg, lelkileg meggyötörve, megkínózva.

A magyar történetírásból az elhurcolt gyerekek tragikus története szinte teljesen kimaradt. Persze, ennek a jelentősége távolról sem akkora, mint a Don-kanyaré, a holokauszté, vagy a málenkij roboté, de azért ez a 110 ezer magyar levente is megérdemelné, hogy néha megemlítsék őket a történelemkönyvekben, a tévében, a sajtóban.

Egyszer volt még 2000 augusztusában a Kossuth Rádióban egy félórás igen szép műsor az elhurcolt leventékről. Fél évszázad alatt 60 perc. Egyik szerkesztő ismerősömnek említettem, hogy szerintem azért ez a sok ezer gyerekáldozat is megérdemelné, hogy a rádióban legalább annyiszor megemlítsék őket, mint például Horn Gyula pufajkáját. Megmagyarázta: azért a pufajkáért fizetnek. Vajon kinek, hová és mennyit kellene fizetni azért, hogy ezeknek a szerencsétlen magyar fiataloknak a második világháborús tragédiája ne maradjon ki teljesen és örökre a magyar történelemből?

2001 tavaszán Szlovákiában az a hír járta, hogy a második világháború során erőszakkal Németországba hurcolt személyek kártérítést kaphatnak, ezt számukra a genfi IOM (International Organization for Migration) biztosítja. Ez a szervezet Pozsonyban is irodát nyitott, ahová beadhattuk kérvényeinket. Megígérték, hogy ügyünket megfelelően intézni fogják. Három évig intézték, mígnem az idén nyáron értesítést kaptunk – most nem Genfből, hanem Kanadából! –, miszerint: Minket egy a tengelyhatalmakkal szövetséges országból hurcoltak el, ezért nekünk semmiféle kártérítés nem jár. A sorok közül azt olvassuk ki, és egyéb információink is azt erősítik meg, hogy a Nyugat az akkori magyar leventemozgalmat a Hitler Jugend valamiféle változatának tartja. Ezek szerint nem kártérítésre jogosult személyek, hanem inkább háborús bűnösök lennénk... Lettünk volna 14-15 éves fejjel...?

Nem a kártérítés itt a lényeg. Ha hatvan évig megvoltunk nélküle, a hátralévő bizonyára már nem túl hosszú életünkben is megleszünk. Az a fontos, hogy ne merüljön feledésbe és ne torzuljon el a mi történetünk. Az a 15 ezer gyerek, akit idegen földben temettek el, kiknek sírjára azóta se tett senki egy szál virágot, akikről fél évszázadon át említés sem eshetett, talán megérdemelnék, hogy a szülőhazájukban néha-néha megemlékezzenek róluk.”

Elvettem Kenderkémet...

„Elvettem kenderkémet...” – hangzott az ének 40 évvel ezelőtt egy lelkes gyermekcsapat szájából nagymamám vezetésével. Kun Lajosné, a kenderkések „Öreg Kati nénije” (szerette, ha így hívjuk), kicsi, ám igen erős magot ültethetett, hiszen rájuk épülve hozta létre édesanyám Kun Katalin a ma is működő művészeti iskolánkat, mely mára református fenntartású. Zsenialitásuknak köszönhetően egyre magasabb szakmaiságot, és nagyobb létszámot jelzett ez a név.

Az én életem teljesen összefonódott a Kenderkével. S most alkalmam van visszaadni azt, amit ettől a közösségtől kaphattam. Meggyőződésem, hogy testi és lelki erőforrást nyújt esztétikai és mozgásanyanyelvünk, hagyományunk. Sokkal könnyebben tudunk az egész világ felé nyitni, ha tudjuk, honnan indultunk. A nálunk megtalálható tanszakok és szakkörök is ezt az értékrendet képviselik. Megtisztelő elől járva segíteni ezt a munkát. Hiszem, hogy a hozzánk járó, közel 300 gyermeknek és családjainak jó irányt tudunk mutatni a tiszta forrás felé.

Hosszú évek óta teljes tisztelettel próbálom megfigyelni azt az erőt, ami létrehozta és fenntartotta a néphagyományt és a népművészetet. Biztos voltam abban, hogy a mai modern ember számára is kulcsfontosságú „valami” ez, de nem tudtam, hogy mit keresek. S ami a legfájóbb talán, hogy már csak emlékek vagy halvány nyomok mutatták ezt a magot, erőt, vagy tudást. Mígnem elkerültem Fogarásföldre, és a moldvai Csángóföldre, ahol megtapasztalhattam, hogy hogyan működnek a hagyományos közösségek utolsó bástyái. A titkot a hagyományos közösség erejében véltem felfedezni. Egy olyan közösségi szervezőerőben, ami jelenti az egyénnek a születést, házasságot, a halált, az együtt megélt hitéletet, ünneplést, munkát, örömet és bánatot, valamint amely létrehozza az alkotás termőtalaját – méghozzá művészi szinten. A titok abban az erőben rejlik, ami összetart sokféle embert, sokféle helyzetben, és ami abból a tudatból ered, hogy akármilyen történik, ugyan abban a közösségben ébredünk fel és fekszünk le. Az ilyen közösség hosszútávon csak akkor viselhető el az egyén számára, ha a megbocsátani tudás, a szeretet és az apró dolgokban való öröm megtalálásának tudásával rendelkezik.

Többek között megfigyeltem a viseleteket, és azoknak változásait is. A régiek a viseletükben is a működő közösséghez való tartozást fejezték ki, és az abban való helyüket, szerepüket. Ruházkodásunk és az egész kultúránk egyre változékonyabb, de a különböző korszakok nem különülnek el élesen. Megfigyelhető egy úgynevezett párhuzamos különidejűség is. Vagyis, hogy a régies és a legújabb kultúrelemek egyidejűleg is megfigyelhetők egy-egy társadalomban. A döbbenetes azonban az, hogy a kulturális változásokban, egy teljesen egységesedő, funkciótlan, és közösséget egyre kevésbé igénylő, változékony, divathullámokra épülő társadalmi berendezkedés felé tendálunk. Mára megszűnt az a viselkedés, ami a néphagyományt magát létrehozta: ez pedig maga a faluközösséghez, mint mikro-társadalomhoz való tartozás egy életen át, választási lehetőségek nélkül, és az abban való szerepünk kifejezése. Világviszonylatban érezzük ezt a gyülekezetek életén is.

A visszafordíthatatlan változást erősíti a korunkkal járó kortárs-orientáció, és az idők felé való kötődés folyamatos gyengülése. A generációk közti, egyre növekvő információs űr nagy mértékben járul hozzá a következő nemzedék identitásvesztéséhez, tovább erősítve ezzel az elvándorlás hajlandóságát, ami a közösséghez való tartozást gyengíti.

Mi lehet a megoldás? Ma már tudjuk, hogy a kötődés és a kapcsolatok alapvető szükségletünk. A régiek világát tudatosan érdemes kutatni, a formák mögötti tartalmakat érdemes megfejteni. Megoldás lehet a közösség erejének újra helyreállítása: közös múlt ismerete, közös célért való működés, valamint az elismerése annak, hogy különböző szerepeink nélkülözhetetlenek a másoknak és fordítva.

Azt gondolom, hogy ez a közösségteremtő erő munkálkodott nagymamámban is akkor, amikor összefogta az első kenderkés csapatot.

Azt gondolom, hogy mind a gyülekezet és mind pedig a kenderkések is fáradhatatlanul dolgoznak a közösség megteremtésén és megtartásán! Ezért tartom különösen nagy szerencsének, hogy a Tatai Református Egyházközség nagy családjába tartozhatunk.

Azt gondolom, hogy ha csak a közösségben való létezés tudását adnánk át gyermekeinknek, mindent tudnának, amire szükségük lehet az életben.

Farkas Emőke igazgató

Szeretettel várjuk minden kedves Testvérünket ünnepi alkalmainkra!

- 2022. április 10-én 10.00 és 11.00: Virágvasárnapi Karikázó (Református templom és Kossuth tér)
- 2022. április 13-én 16.00 Tojásfestés és Kosárfonás (Kenderke Székház, Almási u. 24.)
- 2022. április 18. 17.00 Húsvéti Locsoló Bál (Kenderke Székház, Almási u. 24.)
- 2022. június 1. Vizsgaelőadás és nyilvános főpróba (Piarista Rendház, Tata)
- 2022. június 17-19. Tatai Sokadalom (Angolkert)

Heti rendszerességű alkalmaink:

- *néptáncórák, kézművességgel, népzenei ismeretekkel, minden korosztálynak*
- *modern táncórák ovis korosztálytól, felnőttekig*
- *trombitaórák szolfézzsal*
- *népzenei szakkörök (citera, hegedű, furulya)*
- *Ringató – ölbéli játékok a legkisebbeknek és családjainak csütörtökönként, 16.00 órától*
 - *Kenderkóc – ovisok családi táncháza, élő zenével és kézműves foglalkozással csütörtökönként, 16.45-től*
 - *Szarkalábak – szülők táncpróbája minden kezdőnek, újrakezdőnek és régi táncoslábúnak szerdánként 19.00 órától*

Bővebb információ: www.kenderke.hu

Két nap közelség és távolság

Három év kihagyás után, 2022. március 18-19-én, újra személyes jelenléttel került megrendezésre az Ifjúság Vezető Képző (IVK) Budapesten. A gyülekezeti ifjúság szolgáló tagjai, Farkas Balázs lelkipásztor vezetésével készültek az eseményre. A részt vevő fiatalok közül többen először voltak jelen, de volt olyan is, aki már visszatérő tanítvány.

A következőkben Szűcs Boglárka Csenge beszámolóját olvashatják az alkalomról.

Az Ifivezető képzés újra alkalmat adott számunkra, hogy ezen a két napon együtt tanuljunk, gyarapodjunk és inspirálódjunk, miközben fókuszunkat Istenre és az Ő Igéjére helyezzük. A közös istentiszteletek, dicsőítések, kerekasztal beszélgetések és műhely előadások sorozata segített minket, hogy szolgálataink során Isten értékeit és tanításait, minél teljesebb és mélyebb hittel tudjuk átadni a fiatalok számára. Ez az Ő tanítványainak a feladata. Minden elvetett kis mag és fiatal hajtás, várakozik a kibontakozásra és kivirágzásra. Igaz hittel és reménységgel, bármire képesek lesznek és bármit valóra tudnak váltani.

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek.” (Fil. 2,13-15)

Kilépve az iskola kapuján, újra arra tereltek a minket körülvevő hirdető táblák, hogy válasszunk, mert rajtuk múlik. Válasszunk eddigi tapasztalataink, szimpátia, különféle programok és ígéretek közül. Valóban, van választásunk és rajtuk múlik a jövőnk. Azon, hogy mit és kit választunk. Kinek válunk a követőivé és minek válunk a részeseivé. Isten útját választva nem tévedhetünk el, az Ő ígéretei, az Ő programja, biztos jövőt kínál számunkra. Egyedül az Ő értékei, az Ő Igéje, az Ő tanítása képes felülmúlni a számunkra kínált világképet és jövőt.

Ezen a hétvégén egy különleges utazás részesei lehettünk Istennel, miközben még inkább láthattuk, mi mindent kell még megtanulnunk. Az Istentől kapott hit és szeretet ad az életünknek mindent, ez a legfőbb értékünk. Nélküle nem lehetünk jók és igazak, hisz nincs semmi Isteni bennünk.

Az alkalom vezérigéje így ad útmutatást számunkra János evangéliumából:

„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik néktek. Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szeretlek titeket.” (Jn. 15,3.4.7.12)

Szűcs Boglárka Csenge

Reményik Sándor:

Lefelé menet

„Elváltozék...” Köntöse, mint a hó.

Olyan szép, hogy már-már félelmetes,

Mégis: a hegyen lakni Vele jó.

Maradni: örök fészket rakni volna jó.

De nem lehet. Már sáppad a csoda,

Az út megint a völgybe lehalad.

Jézus a völgyben is Jézus marad.

De jaj nekünk!

Akik a völgybe Vele lemegyünk,

Megszabadított szemű hegy-lakók

Csak egy-egy csoda-percig lehetünk.

Elfelejtjük az elsápadt csodát.

És lenn, a gomolygó völgyi borúban,

Az emberben, a szürke-szomorúban

Nem látjuk többé az Isten fiát.

Testvérem, társam, embernek fia.

Igaz: a hegyen nem maradhatunk.

Igaz: a völgyben más az alakunk,

Nekünk lényegünk, hogy szürkék vagyunk.

Botránkozásul vagyok neked én

És botránkozásul vagy te nekem,

Mégis: legyen nekünk vigasztalás,

Legyen nekünk elég a kegyelem:

Hogy láttuk egymás fényes arculatját,

Hogy láttuk egymást Vele – a Hegyen.

„Kakaó és Kalács” reggeli

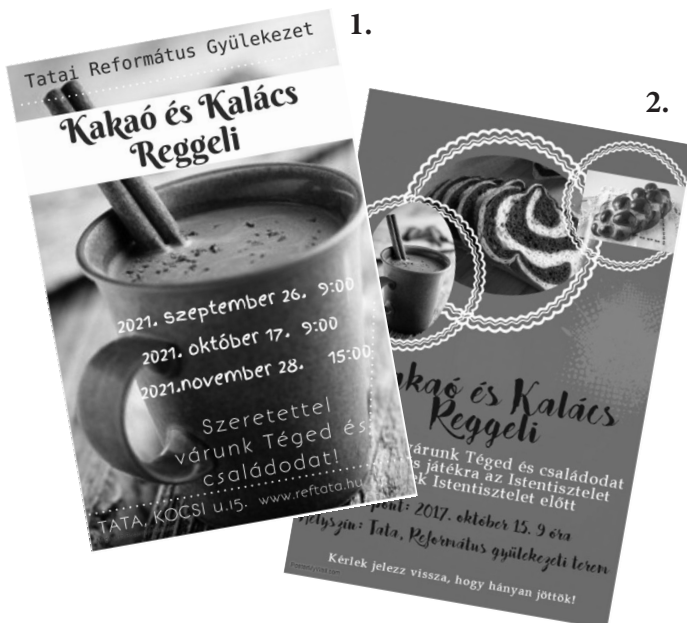
Együtt enni, együtt lenni jó – ez egy olyan gondolat, ami mindennapi életünket, rítusainkat áthatja. Mindannyian tudunk hozzá kapcsolódni legyünk akár keresztyének, a keresztyén értékekkel szimpatizálók vagy éppen attól kicsit távolabb állók. A közös étkezés mentén könnyű utat találni Krisztushoz, hiszen tudjuk, Jézusnak fontos volt az Őt követők testi és lelki szükséglete egyaránt – sokszor csillapította a körülötte lévők testi-lelki éhségét.

Végezetül egy kis rejtvény segítségével idézhetjük fel a kakaós kalács reggelik főbb pillanatait:

1. Melyik a jelenleg használatban lévő kakaós kalács meghívó?
2. Hány órakor kezdődik a reggeli?
3. Kiket hívunk?
4. Mit lehet a kalácsra kenni?
5. Mit kínálunk a felnőtteknek a kakaón felül?
6. Hány csocsó asztal várja a gyerekeket?
7. Honnan ered a kakaós kalács reggeli ötlete?

A válaszokat kérjük a dortegabriel@hotmail.com email címre küldeni. Az első három helyes megfejtőnek ajándékot adunk.

„Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké...”
(Jn.6. 51.)

Hasonló megfontolások mentén, egy szolnoki gyülekezetből származó jó példa alapján indult útjára 2017-ben Tatán a kakaós kalács reggeli, mely évi 5-6 alkalommal kerül megszervezésre a vasárnapi, templomban tartott istentisztelet előtt egy órával.

Ezekre az alkalmakra az óvodás és hittanos családokat, illetve a gyülekezet kisgyermekes tagjait hívjuk egy kötetlen, jó hangulatú együttlét megtapasztalása és közösségépítés céljából.

A gyülekezeti termet, a kalácsokat (hozzá vaját, kézműves lekvárokat és nutellát), a kakaót és kávé mintegy 8-10 szolgáló készíti elő, majd a családok érkezésekor egy lelkipásztorral közösen mondott étkezés előtti imádsággal veszi kezdetét a program.

A reggelit követően mindig van idő még egy kis játékra: társasjátékok és két csocsóasztal is rendelkezésre áll a gyülekezeti teremben a kisebbek nagy örömeire. Majd átsétálunk a templomba, ahol ilyenkor rendszerint a meghívott gyermekek zenés-énekes szolgálata is része az istentiszteletnek. A reggeli közös ráhangolódás élménye az Igére való még különlegesebb odafigyelést tesz lehetővé.

TATAI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET NYÁRI TÁBORAI 2022

1

ALSÓS TÁBOR

Jún 27–Júl 3.

Napközi

2

IFI TÁBOR

Július 4–8.

Szekszárd

3

FELSŐS TÁBOR

Július 16–20.

Balatoncsicsó

4

GYÜLEKEZETI

Július 21–24.

Mátraháza

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink:

Gyülekezeti csoportok alkalmai:

BIBLIA ÓRA:

Minden hónap első szerdáján 17.00

NŐI KÖR:

2022. április 8. 18.00

2022. május 13. 18.00

PRESBITERI BIBLIA ÓRA:

2022. április 27. 18.00

2022. május 25. 18.00

FÉRFIKÖR:

2022. április 13. 18.00

2022. május 11. 18.00

ÉNEKKARI PRÓBA:

Minden csütörtökön 18 órakor az imaházban.

Bibliás alkalmak:

ISTENTISZTELET MINDEN VASÁRNAP

9.00 ÓRAKOR TÓVÁROSON A KISTEMPLOMBAN,

10.00 ÓRAKOR TATÁN A TEMPLOMBAN.

A vasárnapi 10 órás istentisztelettel párhuzamosan gyermekmegőrzés és gyermek-istentisztelet is van a gyülekezeti termeinkben.

Istentisztelet csütörtökön délelőtt mindkét idősok otthonában, délután a kórházban.

VASÁRNAPI IMAÓRA

18.00 órától a Tóvárosi Kistemplomban.

Hivatali nyitva tartás

Hétfőn és pénteken 9-12 óra között, szerdán pedig 14-17 óra között várjuk Kedves Testvéreinket!

Természetesen a korábbi évtizedek szokásának megfelelően valamennyi gyülekezeti alkalomhoz kapcsolódóan lehetőség van a hivatali ügyintézésre is. A fogadási időn túl is állunk a gyülekezet tagjainak rendelkezésére, de kérjük ilyen esetekben az időpont egyeztetését. A hivatal 34/380-616-os, valamint 30/380-8496-os telefonszámán van lehetőség a személyes találkozás megbeszélésére.

TATAI-TÓVÁROSI HARANGSZÓ

A Tatai Református Egyházközség hivatalos lapja

Szerkesztette, felelős kiadó: *Dr. Szabó Előd*

Készült: a gyülekezet kiadásában.

Előkészítés: *BCs* Nyomtatás: *Sollers*

**A gyülekezet tagjaihoz
a presbiterek útján jut el a Harangszó.**

Itt vagyunk:

2890 Tata, Kocsi u. 15. Tel.: 34/380-616

E-mail: hivatal@reftata.hu

Gyülekezetünk honlapja: www.reftata.hu

A Tatai Református Gimnázium honlapja:

www.refi-tata.hu

Kenderke művészeti iskolánk honlapja:

www.kenderke.hu

A Harangszó megjelenését a Sollers Nyomda támogatta.

**Ofszet-, digitális és tamponnyomtatás.
Minden, ami nyomdával kapcsolatos:**

Havilapok, könyvek, prospektusok,
naptárak, szórólapok, plakátok,
ügynyiteli nyomtatványok, névjegykártyák,
borítékok, ajándéktárgy emblémázás,
stancolás... a grafikai tervezéstől
a nyomdai kivitelezésig!

Forduljon hozzánk bizalommal!

BD Sollers Kft.

Tata, Komáromi u. 55.

Tel.: (+36) 30-351-7502

E-mail: info@bdsollers.hu

www.bdsollers.hu